

ՈՐՈՇՈՒՄ

ք.Երևան

16.11.2025թ.

Բողոքարկման հանձնաժողովը հետևյալ կազմով՝

Նախագահությամբ՝

Արսեն Գեղամյանի

Մասնակցությամբ անդամներ՝

Հռիփսիմե Խաչատրյանի

Սուսաննա Գրգոյանի

Բողոքարկման հանձնաժողովը (այսուհետ՝ Հանձնաժողով) քննության առնելով դատավորների թեկնածուների ցուցակի քրեական մասնագիտացման բաժնի համալրման նպատակով անցկացված որակավորման գրավոր քննության արդյունքների դեմ բերված բողոքը

ՊԱՐԶԵՑ

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի նյութական իրավունք թեստային առաջադրանքի 1-ին հարցը:

1-ին հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր չեն, արարքները ենթակա են որակման համակցությամբ, ուստի գնահատականը ենթակա չէ փոփոխման:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի նյութական իրավունք թեստային առաջադրանքի 10-րդ հարցը:

10-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ քրեական օրենսգրքի 46-րդ հոդվածի 7-րդ մասի համաձայն՝ օժանդակող է համարվում նաև այն անձը, ով նախապես համաձայնություն է տվել մասնակցելու հանցագործությանը որպես համակատարող, սակայն մյուս համակատարողի կողմից հանցանքը կատարելու ընթացքում, անմիջականորեն չմասնակցելով հանցանքի կատարմանը, իր ներկայությամբ ամրապնդել է կատարողի՝ հանցանք կատարելու վճռականությունը:

Հաշվի առնելով խնդրի փաստական հագամանքներ և վերոհիշյալ նորմի ձևակերպումը հանձնաժողովը գտնում է, որ Մ-ի արարքը պետք է որակվի ՀՀ քրեական օրենսգրքի 157-րդ հոդվածով, իսկ Տ-ի արարքը՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 158-րդ հոդվածով, հետևաբար ճիշտ պատասխան պետք է դիտարկել «ա» տարբերակը և բողոքաբերի շնորհիվ մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի նյութական իրավունք թեստային առաջադրանքի 25-րդ հարցը:

25-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ քրեական օրենսգրքի 180-րդ հոդվածը պատասխանատվություն է նախատեսում մեկ ուրիշին սեռավարակով հանցավոր ինքնավստահությամբ վարակելու համար:

Խնդրի փաստական հանագամքներից երևում է, որ Ռ-ն չի հանդիսացել բժիշկ, չի ունեցել համապատասխան բժշկական գիտելիքներ և մասնագիտական հմտություններ, զբաղվել է ինքնաբուժությամբ, և առանց բավարար հիմնավոր հիմքեր ունենալու կարծել է, որ ապաքինվել է, սեռավարակ չունի, այսինքն դրսևորել է հանցավոր ինքնավստահություն՝ մեկ ուրիշին վարակելով:

Վերոգրյալը բավարար է գնահատելու համար, որ նրա արարքում առկա է ՀՀ քրեական օրենսգրքի 180-րդ հոդվածով նախատեսված հանցակազմը:

Հաշվի առնելով խնդրի փաստական հագամանքները և վերոհիշյալ նորմի ձևակերպումը հանձնաժողովը գտնում է, որ Ռ-ի արարքը պետք է որակվի ՀՀ քրեական օրենսգրքի 180-րդ հոդվածով, հետևաբար ճիշտ պատասխան պետք է դիտարկել «ա» տարբերակը և բողոքաբերին շնորհել մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի նյութական իրավունք թեստային առաջադրանքի 29-րդ հարցը:

29-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են հետևյալ պատճառաբանությամբ.

Խնդրի մեջ նկարագրված արարքը կատարվել է զորամասում և հրամանատարի-պետի նկատմամբ, ուստի արարքն ուղղված է զինվորական ծառայության կարգի դեմ և ենթակա է որակման ՀՀ քրեական օրենսգրքի 519-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 3-րդ կետով, ինչը բխում է Վճռաբեկ դատարանի Տիգրան Բեգլարյանի վերաբերյալ թիվ ՍԴ/0052/01/18 որոշմամբ արտահայտված դիրքորոշումներից:

Հետևաբար ճիշտ պատասխան պետք է դիտարկել «բ» տարբերակը և բողոքաբերին շնորհել մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի նյութական իրավունք թեստային առաջադրանքի 30-րդ հարցը:

30-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են հետևյալ պատճառաբանությամբ.

Խնդրի բովանդակությունից երևում է, որ նրանում առկա է տեխնիկական վրիպակ, պատասխաններում Գ-ի փոխարեն նշվել է Վ, հետևաբար դա կարող էր շփոթեցնել բողոքաբերին ճիշտ պատասխանի ընտրության հարցում: Ուստի բողոքաբերին պետք է շնորհել մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի դատավարական իրավունք թեստային առաջադրանքի 6-րդ հարցը:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 192-րդ հոդվածի 4-րդ մասի համաձայն՝ եթե անձի նկատմամբ ավելի ծանր հանցանքի (հանցանքների) համար հարուցված հանրային քրեական հետապնդումը դադարեցվում է, կամ նրան վերագրվող արարքի իրավական գնահատականը փոխվում է, ապա կիրառվում է այն հանցանքի (հանցանքների) համար՝ սույն հոդվածի 1-ին մասով սահմանված ժամկետը, որով

(որոնցով) հանրային քրեական հետապնդումը շարունակվում է: Այդ ժամկետը լրացած կամ մեկ ամսից պակաս լինելու դեպքում քրեական հետապնդումը չի կարող տևել ավելի, քան մեկ ամիս:

Միջոցառում քրեական հետապնդման ժամկետները կարգավորող նորմերի համեմատական վերլուծությունից բխում է, որ օրենսդիրը վարույթն իրականացնող մարմինն քրեական հետապնդման ժամկետը մեկ ամսով ավելացնելու հնարավորություն է ընձեռնում այն դեպքում, երբ՝ -ավելի ծանր հանցանքի (հանցանքների) համար, -հարուցված հանրային քրեական հետապնդումը դադարեցվում է, -արարքի իրավական գնահատականը փոխվում է:

Առաջին դեպքի համար օրինակ է, երբ անձին վերագրվում է մեկից ավելի հանցանքների կատարում, որոնցից մեկը մյուսից, ըստ ծանրության աստիճանի, ավելի ծանր է: Օրինակ, անձին վերագրվում է ծանր և առանձնապես ծանր հանցանքների կատարում, դրանցից առանձնապես ծանրի քրեական հետապնդումը դադարեցվում է, իսկ ծանրի ժամկետը լրացել է կամ մեկ ամսից պակաս է մնացել: Երկրորդ դեպքի համար օրինակ է այն, երբ անձին վերագրվում է, օրինակ, առանձնապես ծանր հանցանքի կատարում, այն վերադրվում է ծանր հանցանքի, իսկ դրա ժամկետը լրացել է կամ մեկ ամսից պակաս է մնացել: Այսինքն, երկու դեպքում էլ խոսքը գնում է տարբեր ծանրության հանցանքների մասին, ընդ որում՝ այն պարագայում, երբ առավել ծանր հանցանքի համար օրենսգրքով սահմանված առավելագույն ժամկետը լրացած չէ: Նման պայմաններում՝ ծանր հանցանքի վերաբերյալ մեղադրանքը մեկ այլ ծանր հանցանքի մեղադրանքով փոխելու դեպքում դատավարական օրենքի 192-րդ հոդվածի 4-րդ մասով սահմանված «մեկամսյա ժամկետի» «լրացման» հնարավորություն սահմանված չէ:

Հետևաբար, վերը նշված նորմի հիշյալ մեկնաբանումը ևս անառարկելիորեն վկայում է այն մասին, որ արարքի իրավական գնահատականը փոխելիս՝ խոսքը կարող է գնալ բացառապես տարբեր ծանրության հանցանքների մասին, հակառակ մեկնաբանման պարագայում, անձը կարող է տևական ժամանակ գտնվել քրեական հետապնդման ներքո և վարույթն իրականացնող մարմինը արարքի իրավական գնահատականը նույն ծանրության հանցանքի փոխելով հնարավորություն կունենա լրացուցիչ ժամանակ ստանալ քրեական վարույթը դատարան հանձնելու համար:

Հաշվի առնելով վերոգրյալը՝ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են և պետք է շնորհել մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի դատավարական իրավունք թեստային առաջադրանքի 11-րդ հարցը:

11-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր են հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 330-րդ հոդվածի համաձայն՝ 1. Կողմի միջնորդությամբ և դատարանի որոշմամբ մինչդատական վարույթում կամ դատարանում սույն օրենսգրքով սահմանված պահանջների պահպանմամբ տրված ցուցմունքի, ինչպես նաև դրան կցված հավելվածների (նկարների, զժազրերի, սխեմաների, լուսանկարների, ձայնագրությունների, տեսագրությունների, տեսաձայնագրությունների, նկարահանումների, տեսաֆիլմերի) հրապարակումը թույլատրվում է, եթե՝

1) մինչդատական վարույթում անձի ցուցմունքը, սույն օրենսգրքի պահանջներին համապատասխան, դեպոնացվել է.

2) առկա է էական հակասություն անձի՝ դատարանում և նախկինում տված ցուցմունքների միջև.

3) օգտվելով իր սահմանադրական իրավունքից՝ մեղադրյալը դատարանում ցուցմունք տալու ցանկություն չի հայտնել.

4) վկան կամ տուժողը դատարանի առջև ոչ իրավաչափորեն հրաժարվել է ցուցմունք տալուց.

5) անձը մահացել է կամ կորցրել է հաղորդակցվելու ունակությունը, և մինչդատական վարույթում ծանր հիվանդության հիմքով տվյալ անձի ցուցմունքի դեպոնացման անհրաժեշտությունը որջամտորեն բացակայել է.

6) սույն օրենսգրքի 329-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված դեպքում:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 329-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ անչափահաս տուժողը կամ վկան հոգեբանի առաջարկությամբ չի հարցաքննվում, եթե դա անհրաժեշտ է նրա իրավաչափ շահերի պաշտպանության համար, և պաշտպանության կողմը մինչդատական վարույթում հնարավորություն է ունեցել հարցեր տալու անչափահասին:

Թեստի բ, գ և դ տարբերակներում կա անորոշություն, քանի որ լիարժեք չի ներկայացվել դատավարական օրենքով նախատեսված պայմանները, հետևաբար այդ անորոշությունը պետք է մեկնաբանել ի օգուտ բողոքաբերի, և նրա պատասխանը համարել ճիշտ և շնորհել մեկ միավոր:

Բողոքարկվել է տարբերակ 4-ի դատավարական իրավունք թեստային առաջադրանքի 13-րդ հարցը:

13-րդ հարցի վերաբերյալ բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր չեն հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 110-րդ հոդվածի 6-րդ մասի համաձայն՝ սույն հոդվածի 2-րդ մասի 3-րդ կետով սահմանված նվազագույն իրավունքի իրականացումը վարույթն իրականացնող մարմնի վերադասի համաձայնությամբ կարող է հետաձգվել առավելագույնը 12 ժամով, եթե առկա են հիմնավոր պատճառներ, որ այդ իրավունքի անհապաղ իրականացումը կարող է խոչընդոտել ծանր կամ առանձնապես ծանր հանցագործության կանխումը կամ խափանումը կամ հանգեցնել ծանր կամ առանձնապես ծանր հանցագործության բացահայտման համար անհրաժեշտ ապացույցների ոչնչացման կամ վնասման:

Վերոգրյալից երևում է, որ ձերբակալվածի իրավունքը կարող է սահմանափակվել, ոչ թե վարույթի բնականոն ընթացքն ապահովելու նպատակով, այլ ծանր կամ առանձնապես ծանր հանցագործությունը կանխելու կամ խափանելու կամ ծանր կամ առանձնապես ծանր հանցագործության բացահայտման համար անհրաժեշտ ապացույցների ոչնչացումը կամ վնասումը բացառելու համար:

Հետևաբար բողոքաբերի փաստարկները հիմնավոր չեն և գնահատականը ենթակա չէ փոփոխման:

Անդարադառնալով բողոքաբերի՝ իրավական խնդիրների վերաբերյալ իր դիրքորոշմանը, պետք է արձանագրել, որ նա բավարար փաստարկներ չի ներկայացրել առ այն, որ իր կողմից լուծված խնդիրները գնահատվել են սխալ, բացի

այդ, ուսումնասիրելով բողոքաբերի վերլուծությունների իրավական խնդիրների վերաբերյալ, պետք է փաստել, որ հատկացված միավորները լիարժեք են:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Բարձրագույն դատական խորհրդի 30.06.2025 թվականի թիվ ԲԴԽ-46-Ո-91 որոշման 4-րդ հավելվածի 4-րդ բաժնի 9-րդ կետով՝ Հանձնաժողովը

ՈՐՈՇԵՑ

Թիվ 611811 ծածկագրով աշխատանքի քննության արդյունքների դեմ բերված բողոքը բավարարել մասնակիորեն, նյութական իրավունքի՝ 10-րդ, 25-րդ, 29-րդ, 30-րդ և դատավարական իրավունքի՝ 6-րդ, 11-րդ հարցերի համար շնորհել մեկական միավոր, այսինքն՝ 6 միավոր, արդյունքում թեստային առաջադրանքների ընդհանուր հանրագումարը կազմում է 34 միավոր:

ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ՝

ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ԱՆԴԱՄՆԵՐ՝

